

ZGODNJA DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 51.

V četrtek 22. grudnia 1853.

Tečaj VI.

Od ljubezni Jezusove.

O Jezus, moje želje
In moje vse veselje!
Me vnuema tvoj spomin
Do serenih globocin.

Gospod preljubeznjivi,
Zveličar milostljivi!
Si Ti mi pričujoč,
Zeleti več ni moč.

Zaklad ves poln dragosti,
Studence vse sladkosti!
Presega vzitek tvoj
Preslab občutek moj.

V začetku si nas ljubil,
In v spravo si obljubil
Se sam za grešni svet,
De bi ga resil spet.

Zapustil si nebesa,
In vso slabost telesa
Ponizno nase vzel,
Nas od pekla otel.

Za nas ko dete revno,
Nedolžno in pohlevno,
Si v hlevu rojen bil,
Nam milost spet dobil.

Za nas pod greh prodane
Prejel si perve rane,
Si se v obrezo dal,
Nam madeže izpral.

V Egipt bežis, na ptuje,
Kjer zmot temá kraljuje,
De zopet paradiz
Izgnanim zadobiš.

Češ Nazaret si zbrati,
Neznan tam stanovati,
De grešni rod je spet
V prijaznost Božjo vzet.

S skušnjaveam se vojskuješ,
Se s postam ponizuješ;
Po težkih potih teh
Končas nas stari greh.

Ucis in opominjas,
Nebeški uk razgrinjaš,
De praviga Boga
Človeški rod spozná.

Ozdravljaš poln ljubezni
Teles in dus bolezní,
De bi pravičnosti
Zvesto služili vsi.

Si reve in težave,
Britkosti in grenjave

Za dolg sveta prestal,
Nam pravi mir spet dal.

Vso drago kri preliti,
In grenko smert storiti
Usmiljen hotel si,
De naj živimo mi.

V ljubezni neskončani
Se več se nam prihrani;
Prebivaš vsaki čas
Ko zivi kruh pri nas.

Kdo Tebe bi ne ljubil?
Se ves Ti ne obljubil?
Naj Tebi le živim,
Naj Tebi smert storim.

Ti sam si zgol ljubezen.
Se v men' užgi ljubezen;
Ker sama le slabi,
Po Tebi naj gori.

Wiesinger.

Pismo gospod Jerana do vrednika Danice.

V Terstu 15. grudnia 1853.

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Predragi perjatelj!

„Človek obrača, Bog obrne“. Tudi jest sim se bil proti Hartumu v srednjo Afriko obrnil, ali Božja previdnost me je s hudo prehudo boleznijo v mojo domačijo zavernila, rekoč: Ne boš se zdaj vidil Hartuma, ne boš še odkupoval in učil zamurčikov, h katerimu opravilu so te g. namestnik za zdaj odmeniti mislili; ne boš slišal slovenskih zvonov v Gondokori peti. Bodi češeno ime Gospoda, kateri vse prav dela! Povernem se tedaj v svojo domačijo zadovoljin, kakor sim se bil zadovoljin v mision podal, z upanjem, de mi bo Bog v domačim obnebbi vnovič popolnoma zdravje dal: drugi teden, ako Bog da, pridem v Ljubljano. Zdaj stanujem pri znanim misioniskim dobrotniku g. vitezu A. Napolitu v Terstu, kateri na vse viže za me skerbi, de bi se bolezní čisto znebil. Ne morem zdaj še mnogo pisati, samo toliko v kratkim povem, de že poltretji mesec neprenehama na hudi jutrodeželski griži terpim. V Asuanu, na kraju egiptovske dežele, sim bil s sv. zakramenti previden, in od ondod so me g. namestnik na ladii v Kairo se zdraviti nazaj poslali, ker skorej gotovo je, de tam ostati, kjer ni ne zdravnika ne primer-niga živeža za bolnika, ali pa dalje iti, cesar bi na kamelah tudi ne bil mogel, bi bila moja smert,

kteri sim že prav blizo bil. V Kairi sim se le na pol ozdravil, vedno se me je hotla bolezen z vso svojo ihto vnovič polastiti. Zavoljo tega, in ker so mi g. namestnik dovoljenje dali, ali v Egiptu, ali v Sirii ali na Krajnskimi svoje zdravje uterjevati, sim se v domačijo podal, kjer imam ob enim nalogo, novo odpravo (ekspedicion) v Hartum pripravljati, kar bom poznejši, bolj ozdravljen, bolj natanko naznanil. —

Poslednja sodba.

VIII. Dopolnitev razsodbe in konec časov.

Potem ko se je poslednji prihod Gospodov skazal, ko so povabljeni vsi zbrani, preiskava življenja nad vsakim čisto dognana, pregrešenje in zasluženje ojstro presojeno, razsodba slovesno oznanjena, in Gospod za resničniga in pravičniga v svojih sodbah pred celim svetom spoznan bil: nič družiga se ne ostane, kot dopolnjenje izrečene razsodbe, v življenje ali v smert, po pregrešenju ali zasluženju vsakteriga. Pri tej sodni najvišjega Kralja se ne bo tako godilo, kakor se včasih v sodnišnicah zemeljskih knezov in gospodov godi, kjer berljave oči pravdo le po verhu pogledajo, podmazane roke očitno spoznano krivico zakrivajo in v pozabljenje pokopljejo, kjer lenoba razsodbo nazaj derži, in prikupljena naklonjenost sodnika izpolnitev sodbe na dolgo odklada. Tukej se razsoja in njeno dopolnjenje v en trenutek sterne. Sodnik izgovori, in ker je njegova beseda beseda vsigamogočnosti, se mu nihče ustaviti, ali tudi le z enim glasom braniti ne more. Zato pravi sv. Matevž: „Zdajci pojdejo ti v večno terpljenje, pravični pa v večno življenje“. (25, 26.)

V tistem redu in v tisti verst, kakor bo razsoja oznanjena, se bo tudi njeno zverševanje godilo. Kakor Kristus poprej izvoljenim „Pridite“, kakor pa pogubljenim „Poberite se“ poreče, bodo tudi izvoljeni poprej v veselje Gospodovo vpeklani, kakor pa pogubljeni v peklensko terpljenje pahneni, de se dopolni beseda Psalmista: „Grešnik bo vidil in se jezil, s svojimi zobmi bo škripal in kopernel, poželenje grešnikov bo poginilo“. (Ps. 111, 10.)

Večni Bog! kakšni veličastni vhod in prečudni ogled bo, ko bo toliko poglavarjev nebeških, toliko otrok Božjih s svojim Kraljem skozi zrak, v zlatih vozeh, v kraljevi obleki, v žarni blišobi svojih spremenjenih teles, v neizrekljivi svitlosti, nepresegljivi lepoti, v neskončnim veselju in radosti castito nesenih! Kako častitljive so njih roke, v katerih se v znamenje zmage palmove veje znajdejo in lavorovi venci, ki jih vekomej mlado zelenje obdaja! Kako slavno se sveti njih glava, s častno krono ozaljšana, mem ktere vsa blišoba dražih kamnov in dragotin tega sveta obledi! In kaj se zamore njih ušesam slajši glasiti, kakor tisto soglasje, ki se od devet verst angelov izhaja, kakor tisto skrivnostno in prečudno petje, ki ga z radostnimi žablji napevajo: „Hvala in slava, in modrost in zahvala, čast in krepost in moč Bogu našimu od vekomej do vekomej. Amen!“ (Skr. razod. 7, 12.) To bo tisto veličastno predglasje, na katero izvoljeni odgovarjajo: „Ti si nas pred Bogom odkupil s svojo kervjo, iz vsih rodov, jezikov, ljudstev in narodov, in si nas Bogu našimu kralje in mašnike storil, ter bomo kraljevali nad zemljo!“ (Skr. razod. 5, 9.) Oh, kteri jezik bi zamogel

slavo tega vnebohoda dopovedati! Kako si bodo naproti hodili, z veseljem se pozdravljali, ljubeznjivo se objemali, in drugi drugimu blagor in srečo vošili! Kako radostno se bodo angeli in ljudje med seboj pozdravljali, kako sladko in blagostno bo njih sprejetje! Kako sprelep bo ogled devic, v belih oblačilih Jaguje spremljajočih; kako razveseljiv bo ogled očakov in prerokov! Kakšni sprevod! Kakšno veselje nebeških duhov! O obširno sveto Božje mesto, zveličanske staniša, mirno, svitlo prebivališče, veselo posestvo! O milost, ki nikdar ne preneha, o gledanje, luč in zveličanje, ki zdaj terpi ven in ven, brez mere, brez zagraje in meje skozi celo večnost!

To bo poslednji prikaz, to zveršilo te vesele dogodbe, ki jo bo usmiljenje Božje speljalo. Tedej bo milost Božja zaklicala: Spustite dol zagrinjalo, ker glejte, moje delo je dokončano! —

Zdaj pa se oberne večna Pravica s serditim in strašnim obličjem k pogubljenim, de tudi z njimi svoje opravilo sklene. Ko ti vidijo, de so izvoljeni v nebesa stopili, in so se vrata za njimi zaprle; ko zagledajo hude duhove, kteri nad-nje dervijo: ko čutijo, kako se zemlja pod njih nogami maha in udira: oh, kako bo takrat njih žalovanje, tuljenje in plakanje skozi zrak verselo! Vsi v obupnosti si bojo svoje persi razbijali, obraz si praskali, in v zatopljeni bolečini sami zoper sebe divjali. Trepet opade njih ude, smertna blodost njih obličje obhaja, bolečina njih oserče stresa, njih dušo groza spreletuje, in s črnimi perutami strah nad njih duham verši. In ko pri tem se vidijo, kako svetniki svoje obličje od njih obračajo in se vekomej ločijo, de svojimu veličastvu naproti letijo, tedej bodo od strahu vsi oterpnjeni in skesani v britkosti duha zdihovali in sami sebi rekli: „Ti so, ki smo jih nekdanj zasmehovali in jih v zasmrnljiv pregovor imeli. O mi neumni! ki smo imeli njih življenje za nespamet in njih konec za nečast; glejte, kako so zdaj prišteti med otroke Božje, in njih odloček je med svetniki!“ (Modr. 5, 3—5.) Pa kam zdaj mi pojdemo? kam se bomo uderli? Kam so nas naše slasti in razveseljevanja pripravile? Kam sladne pojedine, veselo gostovanje, zapravljivo vživanje, nakopičeno bogastvo, mehkužno dremanje, leno pohajkovanje, kratkočasnost, smeh, sladnost in razujzdanost, kam nas je to pripeljalo! Vse je prešlo, zginilo in nehalo, pa nam je gorje zapustilo, kteriga nikdar konec ne bo! O zakaj ni s splavam naše življenje v početku zamorjeno bilo, zakaj ni smert o prvem zbujuju k svitlobi v svoji noči nas požerla! Zakaj ni bolehnost našo mladost oslabila, zakaj nas ni sovražnik vplenil in v sužnost odpeljal! O s koliko manjim in krajšim trudam bi bili izveličanje doseči zamogli! Zdaj pa za to kratko veselje — v kolikšno nezmerno nadlogo smo zabredli!

V tem pa, ko bodo v joku in stoku milo zdihovali, se bo bližal tisti oginj, ki je s svojim plamenam svet zapalil, s čudno hitrostjo bo bližej in bližej dohajal, prišvigal do trum pogubljenih, jih zajel in obdal od vsih strani: ker „oginj bo šel pred Gospodam, in sovražnike njegove krog njega požigal“ (Ps. 96, 3.)

Nato bo zemlja svoje zrelo odperla, in z grozovitnim treskanjem bo prostorni, globoki prepad se razkril; oni pa bodo v društvu hudiča in njegove derhali med preklinjevanjem, zlobenjem, tuljenjem in škripanjem z zobmi hitro kot blisk v zvepleno in ognjeno jezero verženi.

In režeče smertno zrelo se bo nad svojim plenam (ropam) sklenilo, in vekomej sklenjeno ostalo. Gospod bo vrata peklenske z železnimi zapahi zatvoril, in, de se nikdar več odperle ne bodo, bo ključce seboj vzel, On, ki sam od sebe pravi: „Jez živim od vekomej do vekomej, in imam ključce smerti in pekla“. (Skr. razod. 1, 18.) Naj le gledajo potlej, kako bi ubežali iz hude ječe, ker so zvezani z verigami vsigamogočnosti Božje; iskali bodo potlej kteriga žarka svitlobe, de bi jim kje izhod pokazal, pa vse je v terdo smertno noč zakrito. In ako bodo klicali: Gospod, Gospod, odpri nam! — jim bo Pravica odgovorila: Vrata so zaklenjene! In ako bodo nebesčane za usmiljenje klicali: Usmilite se nas, usmilite se nas! — jim poroko: Vrata so zaklenjene, in vi ste nesrečni na vekomej! In ako se obernejo k Upanju z opominam: Vsaj upanje nas ne bo v sramoti pustilo — bodo odgovor slišali: Vrata so zaklenjene vsakimu upanju, vekomej bote obupovali! In ako Tolažbo kličejo s prošnjo, de bi vsaj konec persta v vodo pomočila in njih zevajoči jezik v ognjenici nekoliko ohladila — spet odgovor prejmejo: Vrata so zaklenjene za vsako tolažbo, torej bote v večni neutolažnosti zadušeni! In ako bodo vsaj eno uro polajška, le en trenutek počitka najti želeli: vse je zastoj! Vrata so zaklenjene vsakimu glasu; nobeniga počitka ne bodo imeli ne podnevu ne ponoči! In ako bodo še nar poslednje, vsaj te edine gnade prosili, de bi le enkrat s skesanim srcem spoznati in reči zamogli: Grešil, grešila sim! Tudi ta gnada, čeravno se tako majhna zdi, jim ne bo podeljena; ker vrata so zaklenjene za vsako gnado!

Dokler Bog — Bog ostane, tako dolgo tudi še en trenutek počitka najdlji ne bodo, ker vrata so zaperte vsaki dobroti, odperte vsaki nadlogi! V plamenu bodo goreli, pa nikdar zgoreli, zmirej bodo začenjali, pa nikdar nehali terpeti! O življenje, ktero je neprenehljiva smert! o smert, ktera je neprenehljivo življenje! O strašna reva, o grozovitno terpljenje, o tugopolna in neutolažna večnost!

Dvoje reči je, in sred njih se naposled nič več ne najde: ali pojdeš gor v nebesa, ali pa dol v pekel. Ti pa si v sredi med nebam in peklam! Nad tabo so nebesa, pod tabo je pekel; nad tvojo glavo je večnost, pod tvojimi nogami je večnost, pod tabo in nad tabo je večnost — tukej pa je minljivost, prazna, begoča senca, kar se vse ob enim v smertno noč preverne!

Torej dobro glej, kaj si izvoliš, ako enkrat slabo izvoliš, si zgubljen vekomej! Premisli dobro: zgubljen vekomej, vekomej!

In čuj zdaj k sklepu še besedo častitljiviga Ludovika iz Granade, kteri je svojo pridigo od poslednje sodbe tako sklenil: „Ako kdo pri tem, kar tukej pravimo, mlačin in merzel ostane, in mu nič bolj v serce ne seže, kakor ko bi vse to njega čisto nič ne zadevalo, je to nepregovorljivo sprječevanje njegove duhovne slepote, terdovratnosti njegoviga serca in njegoviga pogubljenja. To se že iz tega razvidi: Pobožne in bogaboječe duše, ki nikoli nič večne smerti vredniga storile niso, trepečejo in obledevajo, jih strah in groza spreletuje pri tem govorjenju; hudobni pa, z vsimi grehi omadežani, ki ta nevihta najstrašnejši nesreče nad njih glavami grozeča visi, ravno to, kar govorimo, ne le s suhimi očmi, ampak clo s kamnitnim srcem poslušajo!

Kaj pa je strašnejšiga, kar se je človeku bati, kaj grozovitnišiga, kar bi si clo angel misliti za-

mogel, kakor tisti grozopolni gromeči glas zaslišati: Poberite se spred mene, vi prekleti!“

Sliši prošnjo, Bog pohlevno,
Dušo glej pobito, revno;
Skerbi za-me stvar nekretno.

Ko zaveržene preklete
Pahnii v ognj boš ujete,
Deni me takrat med svete!

P.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Iz rok častitiga O. Emiliana smo prejeli 50 goldinarjev, ki so jih bili verli očetje frančiškanskega samostana v Novim Mestu podarili za odkupljenje zamurčika, ki naj se imenuje *Leonard Serafinski*. Bog plati! — Vred.

Iz Gorenškega. Eden nar prijetniših časov v cerkvenim letu je gotovo adventni čas. Sicer obhaja latoliška cerkev skoz leto veliko lepih in pomenljivih dni in praznikov, ki so pa večidel ločeni drugi od drugega, ali adventni čas je takorekoč cele 4 tedne neprenehljivo terpijoči praznik D. Marie. Gorečnost kristjanov Mario častiti, se posebno ta mesec po celim kerkšanstvu živo razvidi. V koliko pesmih se prepeva ta čas nje slava, koliko gorečih serenih molitev se dviguje, peva-jočimu skerjančku enako, v nje počesenje prot nebesam, celo mervta natura: veršeče pisalnice orgel, glasno bučenje brenčočih zvonov, lepo barvani venci ponarejenih cvetlic, na tavžente svetlogorečih lučic, vse to se združi ta čas s katoliško cerkvijo v poslavljenje Marie. Po mestih so cerkve tako okinčane, kakor skoraj celo leto ne tako, in zjutraj v razsvitljeno cerkev stopivši se skoraj človek v rajske dvore prestavljeniga čuti. Pa ne le po mestih, tudi po kmetih se ta čas že v zgodnim jutru vse živo giblje. Komaj glasni zvon vpervič vabiti začne, se že permikujejo prot cerkvam od daljnih krajev posamezne lučice, zvezdam enake, in skoraj okoli vsake gre truma ljudi. To ima nekoliko podoba tiste srečne noči, ko so pastirci, od angelov spodbujeni, veseli proti Bethlehemskimu hlevu hiteli; in ako tudi ne najdejo v cerkvah Mesiaza v človeški podobi v revnih jasticah ležečiga, se jim vendar v podobi kruha v hvalno počesnje predpostavi.

Po Gorenškim se zlo pri vsih večjih farah, saj kolikor je meni znano, skoz celi advent zorne, ali kakor navadno pravijo, zlate maše imajo. Pri nas v Železnikih se začnejo v dan sv. Barbare, ker se poprej v podružnici s. Frančiška Ksaverja obhaja 9dnevna pobožnost k imenovanimu svetniku, in sicer od sv. Katarine do sv. Frančiška. Bila je ta pobožnost, kakor stari ljudje pripovedujejo, in kakor še neke podobe razodevajo, nekda tudi z odpustki sklenjena, kar je utegnulo podobe dandanašnjih ljudskih misionov imeti, ktero ime se od starih še pogosto sliši. Dan današnji je vsak dan sv. maša z blagoslovom in popoldan litanijs. — Dan sv. Barbare pa se začnejo pri farni cerkvi zlate maše, kakor tudi vsaki popoldan litanijs, in se opravljajo skozi ves adventni čas do božiča. Zamorem reči, de je naša cerkev o tem času tako ozaljšana, kakor zvunej mest malokje tako, kar pa tudi slednje jutro mnogo ljudi tudi iz sosednih fara k sv. maši sem privabi. Izmalal nam je za to priložnost pred nekimi leti naš slavnoznani rojak in umetnik, gospod M. Langus prelepo podobo Marie čistiga spočetja, ktero vidai res človek nehoté besedo visoke pesmi „Vsa lepa si moja prijateljica in madeža ga ni v tebi“ izustiti mora. Postavlja se ta podoba na veliki altar, okoli nje so spete lepe bele grinjale in obdaja jo mnogo svečave, kar ima posebno v jutrih, prav veličastni pogled. —

Veliko lepiga in posneme vredniga se vidi velikokrat tudi po deželi v cerkvah, kar pa kaj rado v pozabljivosti skrito ostane. Želeti je, de bi večkrat kdo kaj taciga v Danici razglasil, ker mislim de bi bilo to bravcam všeč, in dopisnikom bi nihče lastne hvale v takih rečeh podtikati ne zamogel. Manj pa kakor se čez eno reč piše, bolj je v pozabljivosti. J. Levičnik.

Iz Ptujakiga polja. Od vsih strani nam naša marljiva „Zgodnja Danica“ veselo naznanuje, kako si naši dragi rojaki na Krajskim in Štajerskim goreče prizadevajo, svoje cerkve lepšati. Naj tudi nekaj iz naše bližnje okolice povem. Poldrugo uro od Ptuja proti severju na visokim hribu med samimi vinskimi goricami je farna cerkev s. Urbana. Ta fara šteje do 3300 duš. Davno že so Urbančani želeli namesti sadajne premajhne cerkve novo vekši sozidati. Na ta namen so 1842. leta 200.000 opek in 200 štertinkov apna, vse vožnje in tesarsko delo iz svojiga obljubili. S kakošno gorečnostjo so od vsih strani opeko in apno k cerkvi vozili! Pod vsako streho je bilo polno opeke. Komisija za komisijo se je oglasila. Inženirji so lepe plane za novo vekši cerkev načrtali. Vsi smo terdno zaupali: cerkev bomo kmali zidati začeli. Ned tem prihruje burno leto 1848 — cerkev je ostala na papirji. Zalostno so farmani na pol spernjeno opeko domu vozili! — Ali hvala sadajnemu fajmoštru gosp. Alojzju Mulecu! po njihovem blagim prizadetju se je cerkev vsaj za 600 ljudi poveksala in prekrasno olupšala. Nov žagrad se je na južni strani prizidal, stariga so v cerkev prenaredili. Stranska altarja so bližej k steni pomaknili. Po svoji dobroserčni postrežnosti so gospod fajmošter tri podobarje skoro celo leto pri svoji mizi prehranili. Letošnjo roženkransko nedeljo so ptujski dekan gospod Standerker cerkev z veliko slovesnostjo blagoslovili, potem pa prav primerno in zveličansko pridigali od cerkveniga posvečevanja. Vsi trije altarji so čisto premalani in posebno lepo pozlačeni. Po celi cerkvi je nov tlak iz beliga kamna. Tabernakel je posebno lep, v njem pa prelepa nova monštranca, de ni blizo take. Spomina vredno je, de je priprosti kmečki samouk Slatič od sv. Lenarta poleg Velike Nedelje novo prižnico in tabernakel umetno izrezal, de bi nihče tega ne verjel. Z eno besedo: kdor te cerkve prej vidil ni, bi je zdaj gotovo ne poznal. Vsih stroškov je de 3000 gold. sr., ktere so farmani sami Bogu in sv. Urbanu v čast po-

darili, ki so leta 1847 že tri nove zvonove za 2500 gold. kupili. J. Ciringer.

Iz Gorice 4. grudna. S. — Včeraj, to je 3. dan tek. m. je bil god našiga prevzviš. kneza in nadškofa Goriškiga. Že v petek je vse k njim vrelo, jim k veselimu godu vso srečo vošiti; torej smo bili tudi mi vsi tamkej, de smo jim svoje globoko spoštovanje skazali. — O tej priložnosti sim zopet govoril s tukajšnim vodjam blage naprave za gluhoneme, prečast. gospod Janezam Budalam, kateri mi je pripovedoval, de večkrat že letos v tem listu omenjena loterija v prid njegove naprave je te dni odperta. Pet in štirideset tavžent številčk je ustanovljenih, ki so razdeljene v sto razredov ali serij (Serien), kterih vsaka ima 450 številčk, in dobi osem premij ali med 450 številčkami je osem dobičkov. — Naj veči podpornik naprave v tej zadevi so blagorodni grof Vimpsen, c. k. namestnik Primorskiga v Terstu, ki so tudi skerb prevzeli, 40.000 številčk odati. Gotovo bodo v vse časopise to loterijo oznaniti dali, de bo boljši izid imela. Pet tavžent številčk pa si je sam prideržal, de jih bo on razprodajal. Vsaka številčka velja le 20 krajcarjev.

Kdor vé, kolikanj dobriga ta človekoljubna naprava dela, ki tudi takim, kateri so že svoje leta v nji dostali, še mnogokrat dalje pomaga, ker jim daja stanovašise in jih nadziruje v tem, ko se pri mojstrih v mestu kakiga rokodela učé; ne bo svoje milodarne roke odtegnil, temuč bo rad o tej priložnosti kako dvajsetico na altar človekoljubja položil v pospešenje blagiga namena, kteriga si je neutrudni vodja te naprave z osnovanjem te loterije v blagor in v prid nesrečnih sebi izročenih predpostavil.

V Kodanju na Švedskim se katoliška občina bolj prosto giblje in razvija. Dovoljeno ji je tudi, de sme cerkven list izdajati. Bog daj svoj blagoslov temu koristnemu početju!

V Peštu so bile 20. listopada miloserčne sestre vpeljene. Za pravi blagor svojih vernih tako goreče skerbijoči pervák ogerskih škofov, kardinal Šitovski, je izročil vstanovitno pismo prednici milih sester, tudi pri nas znani, grofinji Brandis. Dobile so lep samostan, 47.000 gold. in mesto jim je še prepustilo veliko zemlje, 8000 goldinarjev v vrednosti. Slava in hvala takim možem!

Povabilo

na naročilo „Danice“ za prihodnje leto 1854.

Leto proti koncu gre: toraj se vsim častitim bravcam in pisavcam za njih podporo priserčno zahvalimo, pa jim tudi v prihodnje Danico prav priljudno priporočimo, ki bo v tem duhu izhajala, kakor dozda. Zlasti častite dopisovavce za „Ogled po Slovrenskim“ lepo poprosimo, de bi blagovolili še enacih mikavnih dopisov pošiljati, ki so bravcam všeč in ki se z njimi pomljuje dogodbe pozabljivosti otmejo.

Cerkrene zgodbe bodo mesca prosenca dokončane, ker je neutrudljiva pridnost gospod P. Hicingerja že ves rokopolis za natis pripravila.

Danica bo, kakor dosihmal, vsaki četertik izhajala, in velja v tiskarnici prejemana za celo leto 2 goldinarja, za pol leta 1 goldinar: po pošti, kamor koli pošiljana, velja za celo leto 2 gold. 40 krajc., za pol leta 1 gold. 20 krajc. Naročnina se pošilja v oprostenih pismih gosp. Jožefu Blazniku, založniku „Danice“.

Poslednjič še prosimo, naročnino pred ko je mogoče poslati, de se bodo listi precej v začetku noriga leta poredama dobivali.